

EN RECORD DEL DANIEL

Natàlia Olaya i Castells

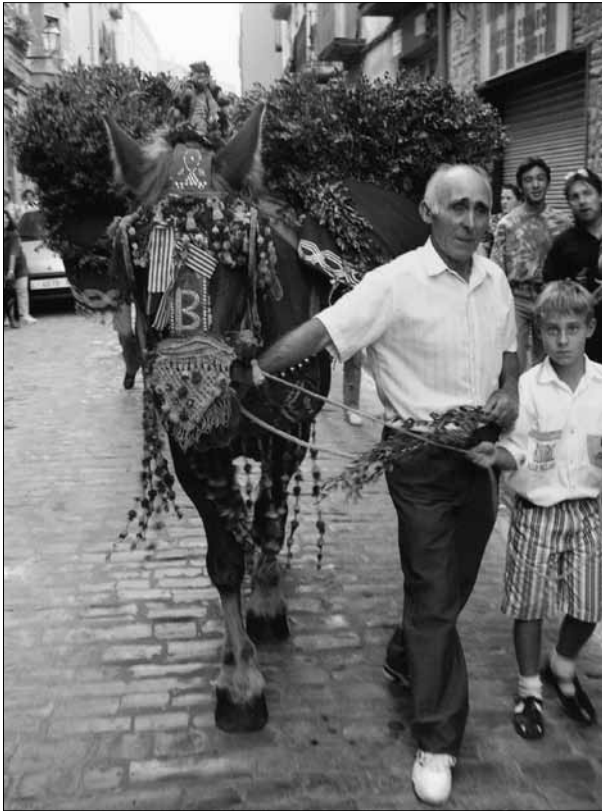
El diumenge 3 d'octubre de 2010, mentre dinava a casa, amb els pares i l'Ariadna, vaig rebre una trucada acompanyada d'una notícia inesperada: l'adéu sobtat del Daniel. Em vaig quedar atordida, no m'ho acabava de creure perquè el dia anterior ens havíem vist. El meu cor es va encongir en instants i no ho podia entendre, sentia impotència i ràbia alhora. Van ser un dies difícils i durs per la família i els amics que el vam acomiadar. La pèrdua d'un ésser estimat, com tots sabem, és un dels moments més difícils de la vida i, jo, amb els meus quasi vint-i-cinc anys, era la primera vegada que perdia un amic, un gran amic i una gran persona com era el Daniel. I, a dia d'avui, mesos més tard, mentre escric aquestes línies, em cauen les llàgrimes, tot recordant aquell maleït dia com si fos avui.

Amb el Daniel, sempre havíem tingut una bona relació i érem grans amics. Teníem la mateixa edat, hem estat companys de classe a l'escola Jaume Balmes, a l'Institut Antoni Torroja i hem compartit grans moments junts al cau, a la coral i a les colònies, entre d'altres; fins i tot, estàvem mig emparentats, ja que el

seu avi Antoni i la meva besàvia Cecília eren cosins i, el fet de viure a l'Avinguda Catalunya, just quatre cases més amunt dels meus avis, feia que ens veiéssim més sovint.

I, a més, d'entre tot això, el més important, és que ens unia la vinculació a la Festa de Sant Magí, per tradició familiar. Per a nosaltres, la festa tenia un caràcter especial ja que les nostres famílies, durant molts anys, hi han estat participants. Des de ben petits, hem viscut aquesta festa amb un gran sentiment i estimació. Per a nosaltres, era una festa important i, malgrat estar fora o de vacances, no hi faltàvem mai i ens retrobàvem aquí; fins i tot, els anys que estàvem de colònies a la Guàrdia-Lada ens venien a buscar el dia 18 per a poder assistir a la festa i, quan s'acabava, l'endemà, tornàvem.

El Daniel, s'estimava la festa, li agradava molt i sempre estava al peu del canó amb tot. Quan érem petits, passejàvem els ruquets, acompanyant els nostres avis, sense moure'ns del seu costat. I, amb el pas dels anys, juntament amb el seu germà Joan, ajudaven al seu avi Antoni a guarnir la càrrega i el ruquet sota

El Daniel acompanyant al seu avi Ton, a la Festa de Sant Magí de l'any 1994. Foto de E. F. Gómez-Grau

casa seva i, durant anys, ell havia estat portant, per fer el recorregut de l'entrada de l'aigua fins a la Plaça de Sant Magí i, l'endemà, el repartiment de l'aigua pels carrers de Cervera.

I, de nou, arriba la Festa de Sant Magí, enguany amb uns aires diferents per la seva absència. Sovint, quan penso en aquesta festa, a mesura que s'acosta, en els detalls més significatius com el boix, l'espígol i l'aigua, hi veig present un record seu impossible d'esborrar; però malgrat tot, cal seguir endavant amb la festa i estic segura que el Daniel, amb la seva rialla, voldria que tots nosaltres continuéssim gaudint d'aquesta festa com ell ho ha fet fins ara.